



Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 2 marca 2017 r.¹

Odesłanie prejudycjalne — Środowisko — Dyrektywa 2009/28/WE — Artykuł 2 akapit drugi lit. a) — Energia ze źródeł odnawialnych — Hydroenergia — Definicja — Energia wytworzona w małej elektrowni wodnej zlokalizowanej na zrzutach ścieków technologicznych innego zakładu

W sprawie C-4/16

mającej za przedmiot wnioszek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Sąd Apelacyjny w Warszawie Wydział Cywilny postanowieniem z dnia 1 października 2015 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 4 stycznia 2016 r., w postępowaniu:

J.D.

przeciwko

Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: M. Ilešič, prezes izby, A. Prechal, A. Rosas, C. Toader i E. Jarašiūnas (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: M. Campos Sánchez-Bordona,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu J.D. przez T. Gałęckiego, radcę prawnego,
- w imieniu rządu polskiego przez B. Majczynę, działającego w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu rządu włoskiego przez G. Palmieri, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez P. Garofoliego, avvocato dello Stato,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez K. Talabér-Ritz oraz K. Herrmann, działające w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 15 listopada 2016 r.,

¹ — Język postępowania: polski.

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 2 akapit drugi lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych, zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. 2009, L 140, s. 16).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu między J.D. a Prezesem Urzędu Regulacji Energetyki (zwanym dalej „prezesem URE”) w przedmiocie odmowy przedłużenia przez prezesa URE koncesji J.D. na wytwarzanie energii elektrycznej w małej elektrowni wodnej zlokalizowanej na zrzutach ścieków technologicznych innego zakładu.

Ramy prawne

Prawo Unii

Dyrektywa 2009/28

- 3 Motywy 1 i 30 dyrektywy 2009/28 brzmią:

„(1) Kontrola zużycia energii w Europie oraz zwiększone stosowanie energii ze źródeł odnawialnych wraz z oszczędnością energii i zwiększoną efektywnością energetyczną stanowią istotne elementy pakietu środków koniecznych do redukcji emisji gazów cieplarnianych [...] Elementy te mają również duże znaczenie dla zwiększenia bezpieczeństwa dostaw energii, wspierania rozwoju technologicznego i innowacji, a także dla tworzenia możliwości zatrudnienia i możliwości rozwoju regionalnego [...].

[...]

(30) Na potrzeby niniejszej dyrektywy przy obliczaniu wkładu energii elektrycznej pochodzącej z elektrowni wodnych i wiatrowych wpływ zmiennych warunków klimatycznych powinien być łagodzony przez zastosowanie zasady normalizacji. Ponadto energii elektrycznej wytworzonej w elektrowniach szczytowych z członem pompowym z wykorzystaniem uprzednio wpompowanej wody nie powinno uznawać się za energię elektryczną wytworzoną z odnawialnych źródeł energii”.

- 4 Artykuł 1 tej dyrektywy, określający jej przedmiot i zakres stosowania, stanowi:

„Niniejsza dyrektywa ustanawia wspólne ramy dla promowania energii ze źródeł odnawialnych. Określa ona obowiązkowe krajowe cele ogólne w odniesieniu do całkowitego udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto [...]”.

- 5 Artykuł 2 wspomnianej dyrektywy, zawierający definicje, przewiduje:

„Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się definicje zawarte w dyrektywie [2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 96/92/WE (Dz.U. 2003, L 176, s. 37 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 12, t. 2, s. 211)].

Stosuje się ponadto następujące definicje:

a) »energia ze źródeł odnawialnych« oznacza energię z odnawialnych źródeł niekopalnych, a mianowicie energię wiatru, energię promieniowania słonecznego, energię aerothermalną, geothermalną i hydrothermalną i energię oceanów, hydroenergię, energię pozyskiwaną z biomasy, gazu pochodzącego z wysypisk śmieci, oczyszczalni ścieków i ze źródeł biologicznych (biogaz);

[...]”.

6 Artykuł 3 dyrektywy 2009/28 jest zatytułowany „Obowiązkowe krajowe cele ogólne i środki w zakresie stosowania energii ze źródeł odnawialnych”. Zgodnie z art. 3 ust. 1 każde państwo członkowskie dba o to, aby jego udział energii ze źródeł odnawialnych, obliczany zgodnie z art. 5–11 tej dyrektywy, w końcowym zużyciu energii brutto w 2020 r. odpowiadał co najmniej jego krajowemu celowi ogólnemu dla udziału energii ze źródeł odnawialnych w tym roku, określone w trzeciej kolumnie tabeli w części A załącznika I do tej dyrektywy.

7 Artykuł 5 wspomnianej dyrektywy, zatytułowany „Obliczanie udziału energii ze źródeł odnawialnych”, stanowi:

„1. Końcowe zużycie energii brutto ze źródeł odnawialnych w poszczególnych państwach członkowskich wylicza się jako sumę:

a) końcowego zużycia energii elektrycznej brutto z odnawialnych źródeł energii;

[...].

3. Dla celów ust. 1 lit. a) końcowe zużycie energii elektrycznej brutto z odnawialnych źródeł energii oblicza się jako ilość energii elektrycznej wytworzonej w państwie członkowskim z odnawialnych źródeł energii, z wyłączeniem wytwarzania energii elektrycznej w elektrowniach szczytowych z członem pompowym z wody, która została wcześniej wpompowana pod górę.

[...]

Energię elektryczną wytworzoną dzięki wykorzystaniu energii wodnej i energii wiatru uwzględnia się zgodnie z zasadami normalizacji określonymi w załączniku II.

[...]

7. Metodologia i definicje stosowane przy wyliczaniu udziału energii ze źródeł odnawialnych określone są w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008 z dnia 22 października 2008 r. w sprawie statystyki energii [(Dz.U. 2008, L 304, s. 1)].

[...]”.

8 Z zasady normalizacji wyliczeń ilości energii elektrycznej pochodzącej z elektrowni wodnych określonej w załączniku II do dyrektywy 2009/28 wynika, że ilość znormalizowanej energii elektrycznej pochodzącej ze wszystkich elektrowni wodnych państwa członkowskiego w danym roku oblicza się, uwzględniając w szczególności ilość energii elektrycznej faktycznie wyprodukowanej przez wszystkie elektrownie wodne danego państwa członkowskiego, z wyłączeniem energii elektrycznej wytworzonej w elektrowniach szczytowych z członem pompowym wykorzystujących wodę, która została wcześniej wpompowana pod górę.

Dyrektywa 2003/54

- 9 Dyrektywa 2003/54 została uchylona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającą dyrektywę 2003/54/WE (Dz.U. 2009, L 211, s. 55). Zgodnie z art. 48 dyrektywy 2009/72 to uchylenie nastąpiło z dniem 3 marca 2011 r., a odesłania do uchylonej dyrektywy są traktowane jak odesłania do dyrektywy 2009/72.
- 10 Artykuł 2 pkt 30 dyrektywy 2003/54 definiował „odnawialne źródła energii” jako „odnawialne, niekopalne źródła energii (energia wiatru, energia słoneczna, energia geotermalna, energia fal, pływów morskich, hydroenergia, energia pozyskiwana z biomasy, gazu wysypiskowego, gazu pochodzącego z oczyszczalni ścieków i biogazów)”. Definicja ta została przejęta dosłownie w art. 2 ust. 30 dyrektywy 2009/72.

Rozporządzenie nr 1099/2008

- 11 Załącznik B do rozporządzenia nr 1099/2008 ma za przedmiot w szczególności określenie zakresu rocznego gromadzenia danych dotyczących statystyki energii. W tytule „Energia ze źródeł odnawialnych i wytwarzana z odpadów” gromadzenie danych obejmuje zgodnie z pkt 5.1.1 tego załącznika „[e]nргиę wodną”, która jest zdefiniowana następująco:

„Energia potencjalna i kinetyczna spadku wód przekształcana w energię elektryczną przez hydroelektrownie, z uwzględnieniem elektrowni pompowo-szczytowych. [...]”
- 12 Załącznik B został zmieniony w szczególności rozporządzeniem Komisji nr 147/2013 z dnia 13 lutego 2013 r. (Dz.U. 2013, L 50, s. 1), ale definicja energii wodnej pozostała bez zmian.

Prawo polskie

- 13 Ustawa z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, w brzmieniu mającym zastosowanie w postępowaniu głównym (Dz.U. z 2012 r., poz. 1059) (zwana dalej „Prawem energetycznym”), stanowi w art. 3:

„Użyte w ustawie określenia oznaczają:

[...]

- 20) odnawialne źródło energii: źródło wykorzystujące w procesie przetwarzania energię wiatru, promieniowania słonecznego, aerotermalną, geotermalną, hydrotermalną, fal, prądów i pływów morskich, spadku rzek oraz energię pozyskiwaną z biomasy, biogazu pochodzącego ze składowisk odpadów, a także biogazu powstałego w procesach odprowadzania lub oczyszczania ścieków albo rozkładu składowanych szczątków roślinnych i zwierzęcych.

[...]”.

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

- 14 J.D. jest przedsiębiorcą działającym w sektorze wytwarzania energii elektrycznej. W okresie od 20 listopada 2004 r. do 20 listopada 2014 r. posiadał koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej polegającej na wytwarzaniu energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w dwóch

małych elektrowniach biogazowych oraz w jednej małej elektrowni wodnej, która była zlokalizowana na zrzutach ścieków (przemysłowych) innego zakładu, którego działalność nie jest związana z wytwarzaniem energii elektrycznej.

- 15 W dniu 5 marca 2013 r. J.D. zwrócił się o przedłużenie tej koncesji na dalszy okres. Decyzją z dnia 6 listopada 2013 r. prezes URE odmówił przedłużenia koncesji w zakresie, w jakim dotyczyła ona małej elektrowni wodnej, uzasadniając, że jedynie elektrownie wodne wykorzystujące energię pozyskiwaną z fal, prądów i pływów morskich oraz spadku rzek mogą być uznane za wytwarzające energię ze źródeł odnawialnych.
- 16 J.D. wniósł odwołanie od tej decyzji do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, który oddalił je wyrokiem z dnia 5 listopada 2014 r. Zdaniem tego sądu z definicji odnawialnych źródeł energii zawartej w art. 3 pkt 20 Prawa energetycznego wynika, że energia wytworzona w elektrowni wodnej, która nie jest elektrownią szczytowo-pompową, zlokalizowanej na zrzutach ścieków technologicznych innego zakładu, nie może być uznana za wytworzoną z odnawialnego źródła energii.
- 17 J.D. wniósł apelację od tego wyroku do Sądu Apelacyjnego w Warszawie Wydział Cywilny. Przed tym sądem J.D. podnosi zasadniczo, że sposób pobrania wody przez inny zakład nie ma znaczenia w niniejszej sprawie i że art. 3 pkt 20 Prawa energetycznego jest sprzeczny z art. 2 akapit drugi lit. a) dyrektywy 2009/28 w związku z motywem 30 i art. 5 ust. 3 tej dyrektywy w zakresie, w jakim zawiera odesłanie do „energii spadku wód”, a nie do szerszego pojęcia „energii wodnej” używanego w tej dyrektywie.
- 18 Sąd odsyłający zastanawia się, czy hydroenergia jako energia wytworzona ze źródła odnawialnego obejmuje energię wytworzoną w wyniku wykorzystania grawitacyjnego spadku sztucznych cieków wodnych, w sytuacji gdy z jednej strony woda została spiętrzona przez inny zakład dla jego własnych celów przy wykorzystaniu innej energii, a z drugiej strony elektrowni wodnej nie zalicza się do elektrowni szczytowo-pompowych ani elektrowni z członem pompowym. Sąd ten zaznacza w szczególności, że dyrektywy 2009/28 i 2003/54 nie definiują pojęcia hydroenergii i że krajowe przepisy obowiązujące w dniu wydania zaskarżonej decyzji obejmowały jedynie energię uzyskaną w wyniku wykorzystania naturalnego spadku rzek.
- 19 W tych okolicznościach Sąd Apelacyjny w Warszawie Wydział Cywilny postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy pod pojęciem hydroenergii jako odnawialnego źródła energii, zawartym w art. 2 [akapit drugi] lit. a) [dyrektywy 2009/28] w związku z art. 5 ust. 3 i motywem 30 [tej dyrektywy] należy rozumieć wyłącznie energię wytworzoną przez hydroelektrownie wykorzystujące spadek śródlądowych wód powierzchniowych, w tym spadek rzek, czy też również energię wytworzoną w elektrowni wodnej (która nie jest elektrownią szczytowo-pompową ani elektrownią z członem pompowym), zlokalizowanej na zrzutach ścieków technologicznych innego zakładu?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

- 20 Poprzez swoje pytanie sąd odsyłający zmierza zasadniczo do ustalenia, czy pojęcie „energii ze źródeł odnawialnych”, zawarte w art. 2 akapit drugi lit. a) dyrektywy 2009/28, należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono energię wyprodukowaną w małej elektrowni wodnej, która nie jest elektrownią szczytowo-pompową ani elektrownią z członem pompowym, zlokalizowanej na zrzutach ścieków technologicznych innego zakładu, który wcześniej pobrał wodę do własnych celów.
- 21 Zgodnie z art. 2 akapit drugi lit. a) dyrektywy 2009/28 pojęcie „energii ze źródeł odnawialnych” oznacza „energię z odnawialnych źródeł niekopalnych, a mianowicie [w szczególności] [...] hydroenergię [...]”.

- 22 Chociaż z brzmienia tego przepisu wynika, że energia elektryczna wytworzona z energii wodnej lub hydroenergia oznacza energię z odnawialnych źródeł energii, należy jednak stwierdzić, że z powodu braku precyzji w tym względzie samo to brzmienie nie pozwala na ustalenie, czy pojęcie hydroenergii w rozumieniu art. 2 akapit drugi lit. a) dyrektywy 2009/28 obejmuje jedynie energię elektryczną wytworzoną z energii wodnej uzyskanej z naturalnego spadku wody czy też obejmuje ono również energię wytworzoną z energii wodnej uzyskanej ze sztucznego spadku wody i ewentualnie na jakich warunkach.
- 23 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału zarówno wymogi jednolitego stosowania prawa Unii, jak i zasady równości wskazują na to, że przepisowi prawa Unii, który nie zawiera wyraźnego odesłania do prawa państw członkowskich dla określenia swego znaczenia i zakresu, należy zwykle nadać w całej Unii autonomiczną i jednolitą wykładnię (wyrok z dnia 21 grudnia 2011 r., Ziółkowski i Szeja, C-424/10 i C-425/10, EU:C:2011:866, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 24 W tym względzie należy stwierdzić, że dyrektywa 2009/28 nie zawiera odesłania do prawa krajowego odnośnie do znaczenia wyrażenia „hydroenergia” w zakresie, w jakim dotyczy ono energii ze źródeł odnawialnych w rozumieniu tej dyrektywy. Prowadzi to zatem do wniosku, że do celów stosowania tej dyrektywy wyrażenie to należy uznać za autonomiczne pojęcie prawa Unii, które podlega jednolitej wykładni na terytorium wszystkich państw członkowskich.
- 25 W tym względzie należy przypomnieć, że ustalenie znaczenia i zakresu pojęć, których definicji prawo Unii nie zawiera, powinno być dokonywane zwłaszcza z uwzględnieniem kontekstu, w którym są one używane, i celów uregulowania, którego są częścią (wyrok z dnia 21 grudnia 2011 r., Ziółkowski i Szeja, C-424/10 i C-425/10, EU:C:2011:866, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 26 Co się tyczy kontekstu, w którym wspomniane wyrażenie zostało użyte, należy zaznaczyć, że choć art. 2 akapit pierwszy dyrektywy 2009/28 uściśla, iż do celów tej dyrektywy stosuje się definicje zawarte w dyrektywie 2003/54, aktualnie zastąpionej dyrektywą 2009/72, i chociaż ta ostatnia zawiera w art. 2 pkt 30 definicję odnawialnych źródeł energii, która odpowiada zasadniczo definicji zawartej w art. 2 akapit drugi lit. a) dyrektywy 2009/28, również dyrektywa 2009/72 nie wyjaśnia, co należy rozumieć przez hydroenergię ze źródeł odnawialnych.
- 27 Niemniej z jednej strony art. 5 ust. 7 dyrektywy 2009/28 przewiduje, że definicje stosowane przy wyliczaniu udziału energii ze źródeł odnawialnych są określone w rozporządzeniu nr 1099/2008. Tymczasem w pkt 5.1.1 załącznika B do tego rozporządzenia energia wodna jest zdefiniowana jako „[e]nergia potencjalna i kinetyczna spadku wód przekształcana w energię elektryczną przez hydroelektrownie, z uwzględnieniem elektrowni szczytowo-pompowych”.
- 28 Z drugiej strony z art. 5 ust. 1 lit. a) i ust. 3 akapit pierwszy dyrektywy 2009/28 wynika, że do celów obliczania końcowego zużycia energii brutto ze źródeł odnawialnych w danym państwie członkowskim uwzględnia się, jeżeli chodzi o końcowe zużycie energii elektrycznej brutto z odnawialnych źródeł energii, „ilość energii elektrycznej wytworzonej w państwie członkowskim z odnawialnych źródeł energii, z wyłączeniem wytwarzania energii elektrycznej w elektrowniach szczytowych z członem pompowym z wody, która została wcześniej wpompowana pod górę”.
- 29 W podobny sposób przywołany art. 5 ust. 3 wyjaśnia w akapicie trzecim, że energię elektryczną wytworzoną dzięki wykorzystaniu energii wodnej i energii wiatru uwzględnia się zgodnie z zasadami normalizacji określonymi w załączniku II do wspomnianej dyrektywy. Zgodnie z tą zasadą ilość znormalizowanej energii elektrycznej pochodzącej ze wszystkich elektrowni wodnych państwa członkowskiego w danym roku oblicza się z wyłączeniem energii elektrycznej wytworzonej w elektrowniach szczytowych z członem pompowym wykorzystujących wodę, która została wcześniej wpompowana pod górę.

- 30 W tym kontekście motyw 30 dyrektywy 2009/28 wskazuje, że „energii elektrycznej wytworzonej w elektrowniach szczytowych z członem pompowym z wykorzystaniem uprzednio wpompowanej wody nie powinno uznawać się za energię elektryczną wytworzoną z odnawialnych źródeł energii”.
- 31 Jak zaznaczył zasadniczo rzecznik generalny w pkt 36–38 opinii, z okoliczności tych wynika, że energię ze źródeł odnawialnych w rozumieniu art. 2 akapit drugi lit. a) dyrektywy 2009/28 stanowią wszelkie rodzaje hydroenergii, niezależnie od tego, czy została ona wytworzona z energii wodnej uzyskanej z naturalnego spadku wody czy też z energii wodnej uzyskanej ze spadku sztucznego, z wyjątkiem energii elektrycznej wytworzonej w elektrowniach szczytowych z członem pompowym z wykorzystaniem wody, która została wcześniej wpompowana pod górę.
- 32 Za taką interpretacją przemawiają cele, do których realizacji zmierza dyrektywa 2009/28. Z art. 1 tej dyrektywy wynika bowiem, że dąży ona do promowania energii ze źródeł odnawialnych, a zgodnie z jej motywem 1 zwiększone stosowanie energii ze źródeł odnawialnych stanowi istotny element pakietu środków koniecznych do redukcji emisji gazów cieplarnianych i ma znaczenie dla zwiększenia bezpieczeństwa dostaw energii, wspierania rozwoju technologicznego i innowacji, a także dla tworzenia możliwości zatrudnienia i możliwości rozwoju regionalnego. Artykuł 3 ust. 1 wspomnianej dyrektywy przewiduje, że dla realizacji tych celów każde państwo członkowskie dba o to, aby jego udział energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto w 2020 r. odpowiadał co najmniej celowi wyznaczonemu mu w części A załącznika I do tej dyrektywy.
- 33 Tymczasem wyłączenie z pojęcia hydroenergii ze źródeł odnawialnych w rozumieniu dyrektywy 2009/28 wszelkiego rodzaju energii elektrycznej wytworzonej z energii wodnej uzyskanej ze sztucznych spadków wody i to tylko z tego względu, że chodzi o spadki wodne tego rodzaju, za czym zasadniczo opowiada się rząd polski, byłoby nie tylko sprzeczne z wolą prawodawcy Unii, jak zostało to przedstawione w pkt 26–31 niniejszego wyroku, lecz sprzeciwiałoby się również realizacji tych celów.
- 34 Sam fakt, że energia elektryczna jest wytwarzana z energii wodnej uzyskiwanej ze sztucznego spadku wody, nie oznacza bowiem nieprzyczyniania się do realizacji celów wymienionych w pkt 32 niniejszego wyroku, a w szczególności do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych.
- 35 Ponadto wyłączenie ogólne, takie jak wspomniane w pkt 33 niniejszego wyroku, przez to, że zniechęcałoby do jakiegokolwiek produkcji energii elektrycznej z energii wodnej uzyskanej ze sztucznego spadku wody, nawet jeżeli ten sztuczny spadek wody występuje z powodu prowadzenia przed nim działalności produkcyjnej, niezależnie od jakiegokolwiek wykorzystania następnie ścieków z tej działalności do wytwarzania energii elektrycznej, i jeżeli to wytwarzanie energii elektrycznej nie odbywa się w elektrowni szczytowo-pompowej, mogłoby zmniejszyć ilość hydroenergii, która może korzystać ze środków promocji wytwarzania energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych, do których wdrożenia państwa członkowskie są zobowiązane na podstawie dyrektywy 2009/28, i utrudniałoby tym samym pełną realizację tych celów.
- 36 Dla uniknięcia jakiegokolwiek ryzyka obchodzenia przepisów ważne jest jednak, aby jedynym celem działalności prowadzonej powyżej spadku wody, która ten sztuczny spadek wywołuje, nie było stworzenie tego spadku wód do celów jego wykorzystania poniżej do wytwarzania energii elektrycznej. Tym samym pojęciem hydroenergii ze źródeł odnawialnych w rozumieniu dyrektywy 2009/28 w szczególności nie byłaby objęta energia elektryczna wytworzona z energii wodnej uzyskanej ze sztucznego spadku wód, jeżeli spadek ten został stworzony powyżej poprzez wpompowanie wody pod górę w wyłącznym celu wytwarzania energii elektrycznej poniżej.
- 37 W niniejszej sprawie z postanowienia odsyłającego wynika, że mała elektrownia wodna, której dotyczy postępowanie główne, nie jest ani elektrownią szczytowo-pompową, ani elektrownią z członem pompowym, stąd nie jest ona objęta pojęciem „elektrowni szczytowej z członem pompowym z [wykorzystaniem] wody, która została wcześniej wpompowana pod górę” w rozumieniu dyrektywy

2009/28, i że ponadto sztuczny spadek wody, który ona wykorzystuje, jest utworzony ze zrzutu wody przez inny zakład, który pobrał ją do celów własnej działalności, co powinien jednak zbadać sąd odsyłający.

- 38 Uwzględniając całość powyższych rozważań, na zadane pytanie należy odpowiedzieć, że pojęcie „energii ze źródeł odnawialnych”, zawarte w art. 2 akapit drugi lit. a) dyrektywy 2009/28, należy interpretować w ten sposób, iż obejmuje ono energię wytworzoną w małej elektrowni wodnej, która nie jest ani elektrownią szczytowo-pompową, ani elektrownią z członem pompowym, zlokalizowanej na zrzutach ścieków technologicznych innego zakładu, który wcześniej pobrał wodę do własnych celów.

W przedmiocie kosztów

- 39 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

Pojęcie „energii ze źródeł odnawialnych”, zawarte w art. 2 akapit drugi lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych, zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE, należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono energię wytworzoną w małej elektrowni wodnej, która nie jest ani elektrownią szczytowo-pompową, ani elektrownią z członem pompowym, zlokalizowanej na zrzutach ścieków technologicznych innego zakładu, który wcześniej pobrał wodę do własnych celów.

Ilešič	Prechal	Rosas
Toader	Jarašiūnas	Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 2 marca 2017 r.
Sekretarz A. Calot Escobar		Prezes drugiej izby M. Ilešič